

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
Secția de Contencios Administrativ și Fiscal

Decizia nr. 4876/2013

Ședința publică din 5 aprilie 2013

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

I. Circumstanțele cauzei

1. Procedura derulată de prima instanță

La data de 16 mai 2011, a fost înregistrată pe rolul Curții de Apel Iași, secția de contencios administrativ și fiscal, sub nr. Dosar 434/45/2011, contestația formulată de contestatoarea A.C.A. împotriva raportului de evaluare nr. 52903/G/II din 29 aprilie 2011 încheiat la data de 28 aprilie 2011 de intimata A.N.I. și comunicat la data de 5 mai 2011, în care a solicitat să se constate nulitatea absolută a acestuia. Totodată, contestatoarea a solicitat suspendarea executării raportului de evaluare până la soluționarea irevocabilă a contestației, în baza art. 14 și art. 15 din Legea nr. 554/2004, modificată.

În motivarea contestației, partea a susținut, în esență, faptul că raportul de evaluare este nul, deoarece a fost emis cu încălcarea următoarelor dispoziții legale:

- art. 12 alin. (2) lit. a) și b), art. 13 alin. (2) și art. 14 alin. (1), art. 20 alin. (1) din Legea nr. 176/2010;

- art. 15 alin. (2) din Constituția României, art. 8 și 10 din Legea nr. 176/2010, art. 108 din Legea nr. 161/2003 și art. 99 din Legea nr. 303/2004.

În opinia contestatoarei, un alt motiv de nulitate absolută a raportului de evaluare este acela că atât Legea nr. 144/2007 cât și Legea nr. 176/2010 nu erau în vigoare la data nașterii presupusului conflict de interese (declanșat la data de 25 iulie 2007 și încetat la data de 6 noiembrie 2007), iar legile nu pot retroactiva.

Pe fondul cauzei, contestatoarea a arătat că, la data încheierii contractului de vânzare cumpărare aflat în discuție nu au fost încălcate dispozițiile art. 104 și art. 105 din Legea nr. 161/2003, cele ale art. 5 din Legea nr. 303/2004 și nici cele ale art. 25 și art. 27 alin. (1) C. proc. civ.

Potrivit art. 1969 C. civ., intimata nu a propus dovezi din care să rezulte că a existat un conflict între acțiunea existentă pe rolul instanței, perfectarea contractului de vânzare cumpărare cu pârâțul Z.I., interesul public de înfăptuire a justiției și de apărare a intereselor generale. Obiectul dosarului aflat spre soluționare, în care era implicat pârâțul Z.I. în calitate de cumpărător, și-a urmat cursul firesc, respectându-se imparțialitatea, independența, rolul activ al judecătorului, principiul legalității, disponibilității și contradictorialității.

În plus, nu au fost probate de către intimată nici susținerile potrivit cărora în cauză ar fi existat un interes de natură patrimonială, ce ar fi impus formularea unei cereri de abținere și și nici nu au fost prezentate dovezi din care să rezulte faptul că partea interesată nu ar fi avut posibilitatea să formuleze cerere de recuzare.

Contestatoarea a subliniat faptul că toate susținerile intimatei din raportul de evaluare îi încalcă independența, îi pune la îndoială profesionalismul, imparțialitatea și buna credință.

În fine, partea a solicitat instanței să constate nu a avut niciun interes în cauză, nici moral nici patrimonial, referitor la încheierea contractului de vânzare-cumpărare de drepturi succesoriale deoarece, la data de 25 iulie 2007, terenul în suprafață de 50 ha s-a vândut la un preț cu mult sub prețul pieței.

În motivarea cererii de suspendare a efectelor raportului de evaluare nr. 52903/G/II/2011, contestatoarea a arătat faptul că din anul 2011 și până în prezent i-a fost prejudiciată în mod grav imaginea și reputația profesională.

În întâmpinarea formulată în cauză, intimata A.N.I. a solicitat respingerea contestației ca nefondată.

Intimata A.N.I. a formulat cerere de strămutare a judecării cauzei înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție sub nr. 4694/1/2011.

Prin încheierea nr. 3914 din 12 iulie 2011, Înalta Curte de Casație și Justiție, secția de contencios administrativ și fiscal, a admis cererea formulată de intimata A.N.I. și a dispus strămutarea judecării cauzei la Curtea de Apel Suceava.

Dosarul a fost reînregistrat pe rolul Curții de Apel Suceava, secția de contencios administrativ și fiscal, sub nr. 434/45 /2011.

La termenul de judecată din 17 noiembrie 2011 a fost pusă în discuția părților admisibilitatea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea A.N.I., precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, în raport de dispozițiile art. 15 alin. (2) din Legea fundamentală.

Prin încheierea de Ședință din 17 noiembrie 2011 a fost admisă cererea și a fost sesizată Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 din Legea nr. 176/2010, invocată de contestatoarea A.C.A.

1. Hotărârea Curții de Apel

Curtea de Apel Suceava, secția de contencios administrativ și fiscal, prin Sentința nr. 443 din 19 decembrie 2011, a respins ca nefondată contestația.

Pentru a pronunța o asemenea soluție, prima instanță a reținut, în esență, următoarele:

Raportul de evaluare contestat în prezenta cauză vizează aspecte legate de evaluarea conflictului de interese și a incompatibilității și nu de evaluarea averii, astfel încât analiza nu poate fi efectuată din această perspectivă.

Din probatoriul administrat în cauză a rezultat faptul că emitentul actului administrativ dedus judecării a respectat prevederile legale apreciate de către contestatoare ca fiind încălcate.

1. Astfel, contestatoarea a fost informată cu privire la faptul că face obiectul unei activități de evaluare și a fost invitată să prezinte un punct de vedere, prin adresa nr. 1166/G/II din 11 ianuarie 2011, ce i-a fost comunicată la data de 14 ianuarie 2011.

Toate adresele prin care A.N.I. a solicitat terțelor persoane date ori informații care nu sunt publice au fost emise după data de 17 ianuarie 2011, dată la care s-a recepționat confirmarea de primire a informării contestatoarei.

Art. 14 alin. (1) din Legea nr. 176/2010 este în mod evident inaplicabil în cauză, atâta vreme cât prin raport nu s-a efectuat evaluarea averii, ci doar evaluarea incompatibilității și a conflictului de interese.

Faptul că, în adresa de informare cu privire la declanșarea procedurii, apare menționat art. 18 din lege se datorează împrejurării că redactorul adresei a citat articolele din legea care abilitază A.N.I. să facă verificări, relevant pentru obiectivul informării fiind fondul adresei care vorbește atât de evaluarea averii cât și de respectarea regimului conflictelor de interese și al incompatibilităților.

2. Curtea de apel a apreciat că este nefondată critica contestatoarei referitoare la încălcarea principiului neretroactivității legii.

În acest sens, prima instanță a arătat că, într-adevăr, Legea nr. 176/2010 și Legea nr. 144/2007 au intrat în vigoare după ce starea de incompatibilitate și conflictul de interese al contestatoarei au încetat. Însă, acest aspect nu prezintă nicio importanță, deoarece cele două acte normative cuprind doar norme procedurale de constatare și valorificare a rezultatelor constatărilor, conflictul de interese și regimul incompatibilităților fiind reglementate prin Legea nr. 161/2003, Legea nr. 303/2004 și C. proc. civ., acte în vigoare la momentul apariției celor două situații.

Ceea ce aduc nou în cauză actele normative aflate în discuție este faptul că abilitarea – competența de verificare cade în sarcina unui organism nou înființat și după o nouă procedură. Or, cum normele de procedură sunt de imediată aplicare, evident că un conflict de interese sau o incompatibilitate sesizată după intrarea în vigoare a acestor norme vor fi cercetate cu urmarea competențelor și normelor de procedură nou introduse. Sigur, o nouă normă de procedură nu poate conduce la sancționarea contestatorului cu sancțiuni ce nu erau prevăzute de lege la momentul săvârșirii faptei

(de exemplu sancțiuni disciplinare introduse ulterior), dar, așa cum este cazul în speța de față, dacă organele abilitate constată împrejurări de fapt ce constituie indicii cu privire la săvârșirea unor infracțiuni reglementate și la momentul apariției conflictului de interese și a incompatibilității, sesizarea organismelor competente nu poate constitui o aplicare retroactivă a legii.

3. Pe fondul cauzei, Curtea a reținut că A.N.I., care avea competența de a verifica existența unui conflict de interese sau a unei incompatibilități, a constatat că:

- reclamanta a încheiat un contract de vânzare-cumpărare cu numitul Z.I., pârât într-un dosar aflat pe rolul Judecătoriei Iași, repartizat completului reclamantei, dând astfel naștere unui conflict de interese și generând o stare de incompatibilitate pe care nu a înțeles să o stingă, uzând de dispozițiile legale referitoare la abținere și incompatibilitate;
- cu ocazia completării declarației de avere pentru anul 2007, datată 10 martie 2008, reclamanta a făcut declarații nerezale cu privire la bunurile imobile înstrăinate în anul 2007, menționând la forma înstrăinării „înțelegere”, deși era vorba despre un contract de vânzare cumpărare, iar la persoana către care s-a înstrăinat – B.A.M., în loc de Z.I.

Examinând înscrisurile depuse la dosar, Curtea a apreciat că cele reținute de A.N.I. se confirmă, atât sub aspectul conflictului de interese și al stării de incompatibilitate, cât și asupra nerealității înscrisurilor în privința înstrăinării cotei succesoriale.

Mai exact, la data de 26 iulie 2007, contestatoarea a înstrăinat dreptul său succesoral asupra terenului agricol în suprafață de 50 ha, dobândit de pe urma autorilor B.A.M. și B.A., numitului Z.I., pârât în Dosarul nr. 22219/245/2006 al Judecătoriei Iași, fără ca, ulterior, să se abțină de la judecarea cauzei, deși dobândise între timp un „interes” în cauză, respectiv acela de a prezerva cumpărătorului dreptul de proprietate, date fiind cazurile de „incompatibilitate” lato sensu, prevăzute de art. 104 din Legea nr. 161/2003, art. 105 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 161/2003, art. 27 pct. 1 C. proc. civ. și fiind activată astfel obligația de abținere, stabilită prin art. 25 C. proc. civ. și art. 5 alin. (2) din Legea nr. 303/2004.

De asemenea, cu privire la declarația de avere, prima instanță a menționat următoarele: dacă în legătură cu forma înstrăinării, termenul „înțelegere” este prea vag pentru un profesionist al dreptului și nepotrivit față de prevederile ghidului de completare a declarației de avere, cu privire la identitatea persoanei căreia i-a fost înstrăinat bunul, consemnarea este total nereală.

4. Curtea de apel a nominalizat argumentele pentru care nu poate primi susținerea contestatoarei potrivit căreia A.N.I. a făcut aprecieri, verificări și constatări de competența altor organe, încălcând astfel Decizia nr. 415/2010 a Curții Constituționale a României.

Astfel, potrivit art. 1 alin. (3) din Legea nr. 176/2010, A.N.I. are competența de a evalua declarațiile de avere, interesele și incompatibilitățile pentru magistrați, în scopul prevăzut de art. 8 alin. (1) din lege, adică acela de a asigura integritatea în exercitarea demnității și funcției publice și de a preveni corupția instituțională.

Ca atare, intimata are dreptul, atunci când descoperă indiciile săvârșirii unor contravenții, abateri disciplinare sau infracțiuni, să sesizeze organele abilitate să sancționeze aceste fapte.

De altfel, Decizia nr. 415/2010 a Curții Constituționale a României a vizat Legea nr. 144/2007; în urma pronunțării acestei soluții, a avut loc abrogarea prevederilor legale criticate pentru neconstituționalitate, Legea nr. 176/2010 fiind edictată tocmai pentru a înlocui prevederile declarate neconstituționale.

3. Recursul declarat de contestatoarea A.C.A.

În recursul său, contestatoarea a solicitat casarea sentinței, admiterea contestației și anularea raportului de evaluare nr. 52903/G/II din 29 aprilie 2011 încheiat de intimata A.N.I.

În primul motiv de recurs, încadrabil în drept în dispozițiile art. 304 pct. 7 C. proc. civ., recurenta arată, în primul rând, faptul că prima instanță a omis să analizeze cererea de suspendare a efectelor raportului de evaluare dedus judecății, precum și motivul de nulitate referitor la încălcarea art. 63 alin. (3) din Legea nr. 144/2007, preluat și în Legea nr. 176/2010.

În al doilea rând, recurenta susține că hotărârea judecătorească cuprinde motive contradictorii și străine de natura pricinii.

Pe acest aspect, partea arată că art. 8 și 10 nominalizate în sentință nu au făcut obiectul excepției de

neconstituționalitate, după cum a reținut judecătorul fondului cauzei.

În cel de-al doilea motiv de recurs, reglementat de art. 304 pct. 9 C. proc. civ., recurenta menționează că prima instanță a interpretat și aplicat greșit prevederile Legii nr. 144/2007, precum și ale Legii nr. 176/2010, conferindu-le putere retroactivă și, în acest mod, validând concluziile raportului de evaluare analizat.

De asemenea, în opinia recurente, aceeași situație este și în privința celorlalte texte legale apreciate ca fiind încălcate la momentul emiterii actului administrativ contestat, texte nominalizate în memoriul de recurs aflat la filele 7 - 15 în dosarul Înaltei Curți de Casație și Justiție.

1. Apărările formulate de intimata A.N.I.

Intimata A.N.I. a formulat întâmpinare în care a solicitat respingerea recursului ca nefondat (a se vedea filele 27 - 34 din dosarul Înaltei Curți de Casație și Justiție).

II. Considerentele Înaltei Curți asupra recursului

Analizând sentința atacată, prin prisma criticilor formulate de recurentă și a apărărilor cuprinse în întâmpinare, dar și din oficiu, în baza art. 304¹ C. proc. civ., sub toate aspectele, Înalta Curte apreciază că recursul este nefondat pentru considerentele care vor fi expuse în continuare.

1. Argumentele de fapt și de drept relevante

Recurenta-reclamantă A.C.A. a investit instanța de contencios administrativ cu acțiunea având ca obiect anularea raportului de evaluare nr. 52903/G/II din 29 aprilie 2011 încheiat la data de 28 aprilie 2011 de intimata A.N.I.

Curtea de apel a respins acțiunea ca nefondată, pentru considerentele expuse la pct. 1. 2 din prezenta decizie.

Instanța de control judiciar constată că, în speță, nu sunt întrunite cerințele impuse de art. 304 sau art. 304¹ C. proc. civ., în vederea casării sau modificării hotărârii: prima instanță a reținut corect situația de fapt, în raport de materialul probator administrat în cauză, și a realizat o încadrare juridică adecvată.

Detaliind problemele de drept deduse judecății și răspunzând la motivele de recurs anterior prezentate, Înalta Curte constată următoarele:

1.1. Referitor la motivul de recurs prevăzut de art. 304 pct. 7 C. proc. civ.

1.1.1. Într-adevăr, prima instanță nu s-a pronunțat în mod explicit asupra cererii de suspendare a efectelor raportului de evaluare dedus judecății, însă, Înalta Curte constată că recurenta-reclamantă nu a motivat această cerere sub aspectul celor două condiții impuse de art. 14 din Legea nr. 554/2004, modificată: cazul bine justificat și paguba iminentă. Ca atare, în raport de principiul disponibilității părții, aplicabil și în litigiile de contencios administrativ, singura soluție pe care ar fi putut să o pronunțe curtea de apel ar fi fost aceea de respingere a cererii.

1.1.2. În altă ordine de idei, instanța de control apreciază că judecătorul fondului a cercetat motivul de nelegalitate invocat de recurenta-reclamantă referitor la faptul că Legea nr. 144/2007 nu se aplică magistraților, conform art. 63 alin. (3) din această lege, chiar dacă nu a nominalizat în mod expres acest ultim text legal în considerentele sentinței.

De altfel, Înalta Curte reține faptul că soluția pronunțată de Curtea de apel pe acest motiv de nelegalitate a raportului de evaluare este corectă pentru argumentele ce vor fi prezentate în continuare.

Art. 63 alin. (3) din Legea nr. 144/2007 privind înființarea și funcționarea A.N.I., republicată, cu modificările și completările ulterioare, prevede că:

„Dispozițiile prezentei legi referitoare la verificarea conflictelor de interese și de constatare a incompatibilităților nu se aplică magistraților în activitatea de soluționare a cauzelor aflate pe rolul instanțelor de judecată și al parchetelor de pe lângă acestea, cu privire la care s-a invocat conflictul de interese sau constatarea incompatibilităților.”

Art. 1 alin. (1) pct. 7 din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice statuează că această lege se aplică și judecătorilor și procurorilor, care au obligația declarării averii și a intereselor.

Art. 1 alin. (3) din aceeași lege prevede că activitatea de evaluare a declarațiilor de avere, a datelor, a informațiilor și a modificărilor patrimoniale intervenite, a intereselor și a incompatibilităților pentru persoanele prevăzute la alin. (1) și (2)

se desfășoară în cadrul Agenției Naționale de Integritate.

Art. 5 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor stipulează în mod expres faptul că aceștia sunt obligați să se abțină de la orice activitate legată de actul de justiție în cazuri în care presupun existența unui conflict între interesele lor și interesul public de înfăptuire a justiției sau de apărare a intereselor generale ale societății.”

De menționat faptul că, prin rezoluția din 6 octombrie 2009 pronunțată în Dosarul nr. 378/CDJ/2009, Comisia de Disciplină pentru Judecători din cadrul C.S.M. a precizat că A.N.I. este singura instituție cu competența de a verifica averile, conflictele de interese și incompatibilitățile (a se vedea filele 165 - 172 dosar C.A. Iași).

Ca atare, în raport de toate aspectele anterior arătate, rezultă faptul că A.N.I. are competența de a analiza conflictele de interese sau incompatibilitățile în cazul magistraților.

1.1.3 Înalta Curte apreciază că nu poate primi nici ultima critică subsumată acestui motiv de modificare, prevăzut de art. 304 pct. 7 C. proc. civ.

Instanța de control judiciar apreciază că motivarea hotărârii judecătorești înseamnă, în sensul strict al termenului, precizarea în scris a raționamentului care îl determină pe judecător să admită sau să respingă o cerere de chemare în judecată.

În speța de față, Înalta Curte reține că hotărârea recurată îndeplinește cerințele impuse de art. 261 alin. (1) pct. 5 C. proc. civ., întrucât instanța de fond a structurat în mod riguros motivele de nelegalitate invocate de reclamantă cu privire la actul administrativ dedus judecătii și a răspuns la fiecare dintre acestea. Cu alte cuvinte, instanța a procedat la prezentarea și analizarea susținerilor părților, a textelor legale aplicabile în speță, dar și a probatoriului administrat de părți.

În fine, din conținutul sentinței atacate nu rezultă faptul că judecătorul fondului a precizat că art. 8 - 10 din Legea nr. 176/2010 au format obiectul excepției de neconstituționalitate, după cum s-a arătat în memoriul de recurs.

1.1. Referitor la motivul de recurs prevăzut de art. 304 pct. 9 C. proc. civ.

1.2.1. Critica în legătură cu greșita aplicare a procedurii prevăzute de Legea nr. 176/2010 la conflictul de interese existent în perioada 25 iulie 2007 – 6 noiembrie 2007, anterior apariției acestei legi precum și Legii nr. 144/2007, este nefondată.

Pentru dezlegarea acestei probleme de drept prezintă relevanță juridică următoarele dispoziții legale:

Art. 11 alin. (1) din Legea nr. 176/2010: „Activitatea de evaluare a declarației de avere, a datelor și a informațiilor privind averea existentă, precum și a modificărilor patrimoniale intervenite existente în perioada exercitării funcțiilor ori demnităților publice, precum și cea de evaluare a conflictelor de interese și a incompatibilităților se efectuează atât pe durata exercitării funcțiilor ori demnităților publice, cât și în decursul a 3 ani după încetarea acestora.”

Art. 34 alin. (4) din aceeași lege: „Declarațiile de avere și declarațiile de interese depuse până la intrarea în vigoare a prezentei legi rămân valabile și vor putea fi valorificate de către Agenție în cadrul procedurilor sale pentru exercitarea atribuțiilor specifice prevăzute de lege.”

În speța de față, recurenta a fost numită judecător la data de 2 mai 2004 la Judecătoria Iași, funcție pe care o exercită neîntrerupt de la această dată.

În raport de această situație și de conținutul normelor anterior citate, rezultă că autoritatea intimată putea analiza declarația de avere pentru anul 2007 completată de recurentă, datată 10 martie 2008, nefiind vorba despre încălcarea principiului neretroactivității legii.

1.2.2. Criticile recurente care privesc încălcarea procedurii reglementate de Legea nr. 176/2010 sunt nefondate.

Prin actul administrativ dedus judecătii a fost evaluată existența conflictului de interese și a stării de incompatibilitate în care s-a aflat recurenta.

Așadar, după cum a reținut și prima instanță, nefiind vorba despre evaluarea averii părții, nu sunt incidente prevederile art. 18 cu referire la art. 14 din Legea nr. 176/2010, invocate de recurentă ca fiind încălcate de către inspectorul de integritate din cadrul autorității intime.

Conform art. 12 din legea anterior arătată:

„(1) Agenția îndeplinește activitatea de evaluare prevăzută la art. 8 din oficiu sau la sesizarea oricărei persoane fizice sau juridice, cu respectarea prevederilor O.U.G. nr. 27/2002 privind reglementarea activității de soluționare a petițiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 233/2002.

(2) Sesizarea din oficiu se face într-una din următoarele modalități:

- a) pe baza unui raport de sesizare, întocmit de președintele Agenției;
- b) pe baza unei note întocmite de inspectorul de integritate, aprobată de conducerea inspectorilor de integritate; în cazul în care aceasta respinge propunerea de sesizare din oficiu, refuzul motivat se transmite președintelui Agenției, pentru a dispune fie începerea verificărilor, fie menținerea propunerii.”

Potrivit art. 13 din aceeași lege:

„(1) După repartizarea aleatorie a lucrării, inspectorul de integritate procedează la activitatea de evaluare a declarațiilor de avere, a datelor, a informațiilor și a modificărilor patrimoniale existente, în sensul prezentei legi, după cum urmează:

- a) până la informarea persoanei care face obiectul evaluării și invitarea acesteia pentru a prezenta un punct de vedere, desfășoară proceduri administrative, prin raportare exclusivă la informații publice;
- b) după informarea persoanei care face obiectul evaluării și invitarea acesteia pentru a prezenta un punct de vedere, solicită persoanelor fizice sau juridice și date ori informații care nu sunt publice.

(2) Actele întocmite de inspectorul de integritate pe baza datelor sau informațiilor care nu sunt publice, solicitate persoanelor fizice sau juridice, după începerea activității de evaluare, fără ca persoana să fie invitată și informată potrivit dispozițiilor art. 14, sunt lovite de nulitate absolută.”

Conform art. 14 alin. (1) și (4) din aceeași lege

(1) Dacă din activitatea de evaluare rezultă că există diferențe semnificative, în sensul prevederilor art. 18, inspectorul de integritate informează despre aceasta persoana în cauză și are obligația de a o invita pentru a prezenta un punct de vedere.

(2) Persoana informată și invitată potrivit alin. (1) poate să prezinte inspectorului de integritate date sau informații pe care le consideră necesare, personal sau prin transmiterea unui punct de vedere scris.

(3) Informarea și invitarea se fac prin poștă, cu scrisoare recomandată cu confirmare de primire.

(4) Persoana care face obiectul evaluării are dreptul de a fi asistată sau reprezentată de avocat și are dreptul de a prezenta orice probe, date sau informații pe care le consideră necesare.”

În speța de față, activitatea de evaluare a conflictului de interese și a incompatibilității în privința recurenței a început în baza Notei cu propunere sesizare din oficiu, datată 15 noiembrie 2010 și înregistrată la A.N.I. cu nr. 91993/A/II din 23 decembrie 2010, în forma prevăzută de art. 12 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 176/2010 (fila 72 dosar Curtea de Apel Iași).

În baza art. 13 alin. (1) lit. a) din legea aflată în discuție, recurenta a fost informată cu privire la faptul că face obiectul unei activități de evaluare și a fost invitată să prezinte un punct de vedere, prin Adresa nr. 1166/G/II/11 ianuarie 2011 ce i-a fost comunicată la data de 14 ianuarie 2011 (fila 73 - 74 dosar Curtea de Apel Iași),

În cauză au fost respectate prevederile art. 13 alin. (1) lit. b) din lege, în condițiile în care toate adresele prin care A.N.I. a solicitat terțelor persoane date ori informații care nu sunt publice sunt ulterioare datei de 17 ianuarie 2011, dată la care s-a recepționat confirmarea de primire a informării (primele adrese trimise către C.S.M. și Judecătoria Iași au fost emise la data de 21 ianuarie 2011).

Înalta Curte apreciază că este corectă concluzia exprimată de judecătorul fondului, în sensul că imposibilitatea A.N.I. de a procura date și informații nepublice (secrete) nu se întinde până la momentul la care persoana supusă procedurii a exprimat un punct de vedere sau până la expirarea termenului de 15 zile de la primirea informării, prevăzut de art. 21 alin. (1) din lege, deoarece acest text normativ stabilește că raportul de evaluare nu poate fi întocmit înainte de împlinirea respectivului termen.

De asemenea, instanța de control judiciar constată că au fost respectate și prevederile art. 20 alin. (1) din Legea nr. 176/2010, întrucât recurenta și-a exprimat punctul de vedere cu privire la evaluarea făcută de intimată (a se vedea actul existent la filele 161 - 164 dosar Curtea de Apel Iași) și a răspuns la întrebările formulate de inspectorul de integritate desemnat în cauză, după cum rezultă din procesul-verbal din data de 14 aprilie 2011 existent la fila 159 dosar Curtea de Apel Iași.

Pe cale de consecință, Înalta Curte apreciază că recurenta nu poate invoca încălcarea dreptului său la apărare în cadrul procedurii administrative necontencioase finalizate prin emiterea raportului de evaluare nr. 52903/G/II/2011 încheiat de intimata A.N.I.

1. Temeiul legal al soluției adoptate în recurs

În consecință, din cele anterior expuse, rezultă că sunt nefondate motivele de recurs prevăzute de art. 304 pct. 7 și 9 C. proc. civ., iar în speță nu există motive de ordine publică care să poată fi reținute, astfel încât, Înalta Curte, în baza art. 312 alin. (1) teza a II-a C. proc. civ., raportat la art. 20 și art. 28 din Legea contenciosului administrativ, modificată, va respinge recursul.

PENTRU ACESTE MOTIVE

ÎN NUMELE LEGII

D E C I D E

Respinge recursul declarat de reclamanta A.C.A. împotriva Sentinței nr. 443 din 19 decembrie 2011 a Curții de Apel Suceava, secția a II-a civilă contencios administrativ și fiscal, ca nefondat.

Irevocabilă.

Pronunțată, în ședință publică, astăzi 5 aprilie 2013.

